

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERAD TIDNING

HÖGEN

GRUNDLAGD AV FRITHIOF HELLBERG

FÖR KVINNAN OCH HEMMET

SONDAGEN DEN 2 JULI 1922.

HUVUDREDAKTOR:
ERNST HÖGMAN.ANDRE REDAKTOR:
EBBA THEORIN.

SOLVIK — ETT BARNENS PARADIS

Överst till vänster Lina herrgård utanför Södertälje, där Solviks barnpensionat är inrymt. I medaljongen: Gisy, ett Solviksbarn. Nedanför: den minste inackorderingen, två-åriga Björn-Olof, med Sankt Bernhardshunden Nero, i vardagslag kallad "Grisen". Foto: Pressfotobyrå.

VID EN BLÅ MÄLARVIK, OMSUSAD AV GAMLA HUNDRA-åriga träd, ligger Lina herrgård, värdig och äktsvensk och minnesrik. Den gamla gården har gått många år i den Bildtska släkten, den har mottagit under sitt brutna tak så höga gäster som Karl XV, och själva kejsar Wilhelm har sovit i alkoven, där lille Sven från Skövde nu slumrar, trött av indianlek och fotbollspark. Sven är ett av de glada Solviksbarnen, för vilka den gamla herrgården — nu kallad Solviks barnpensionat — är ett provisoriskt hem och fröken Ester Hill en sommarmamma eller — i många fall — mamma året runt. Många föräldrar ha säkert under de fem år pensionen existerat varit glada, att det fanns ett ställe, där de med lugn kunde lämna sina barn på en tid. Även i de lugnaste och mest välordnade hem kan det ju inträffa händelser — smittosamma sjukdomar, utrikesresor, flyttningar o. d. — som göra att barnen måste sändas hemifrån. Och det är ej allom givet att ha vänliga släktingar på landet. Fröken Ester Hill, som förestår Solvik, älskar barn, hon har alltsedan hon utbildade sig till Kindergartelärarinna ständigt sysslat med barn, och hennes lugna blida väsen och förståelse för barnasjälen göra henne till en utmärkt fostrarinna.

Hur Solviksbarnen ha det på sommaren syns här. Det är lekar i parken, bad och utflykter. På vintern hålla barnen mycket till i det stora lekrummet, där väggarna äro av korkmatta, och där barnen ibland ha de roligaste teckningstävlingar. Konstverken utplånas sedan av hartassen. Så ha "vinterbarnen" sin sport, slädutfärder och — skolundervisningen.

(Forts. sid. 652.)

EN BARNENS VÄLGÖRARINNA

LANDSHÖVDINGSKAN ALICE TROLLE, f. grevinna Gyldenstolpe, fyllde nyligen 50 år. Som landshövdinga i Östergötland har hon varit en ivrig initiativtagerska när det gällt företag med syfte att främja den stora provinsens kultur på skilda områden. De senare årens fördärvbringande händelser i Europa ha fört henne in på en social och humanitär verksamhet i stor skala. Insamlingen till förmån för de nödlidande barnen i Wien och Ryssland har hon bland annat åstadkommit. Och denna hennes insats har ej varit ett handlande på avstånd utan ett ingripande på nära håll som krävt såväl fysisk som andlig uthållighet. Startandet av Föreningen för Östergötlands barn är också ett av hennes många gärningar i det goda tjänst. Det rika landskap, som är hennes hembygd, borde, tyckes det, kunna ge tillräcklig vård och näring åt alla sina barn. Men icke förty har fattigdomen fast fot mångenstädes också i den bördiga provinsen öster om Vättern. Och som grevinnan Trolle framför allt är de fattiga barnens vän räkna torparhemmens och backstugornas små invånare henne som sin skyddsängel. En av henne nyligen utgiven bok till dessa barns förmån anmäles här nedan av Ellen Key.

*

Sagan om Östergötlands barn av Alice Trolle. Linköpings Litografiska Aktiebolag. Säljes till förmån för föreningen för Östergötlands barn. Pris 2 kronor.

I dessa dagar lämnar Alice Trolle den svenska sommaren — vars härlighet just i denna

Alice Trolle.

tid hon skildrar i ovannämnda saga. Hon börjar en mödosam kanske farlig färd till Samara, för att där tillse att Östergötlands storartade gåvor i säd m. m. till de hungrande i Ryssland bli klokt fördelade. På samma sätt övervakade hon den i Wien uppförda Östergötlands byggnad, som — under god ledning — består och alltjämt — man hoppas framåt julen — har möjlighet att fortsätta barnkrubban och annan verksamhet. Jämte de ansträngande mödorna för de tyska, österrikiska och ryska barnen har Alice Trolle 1922 även börjat en verk-

samhet som är angiven i ovannämnda lilla häfte med vackra illustrationer. Det säljes till förmån för föreningens syfte att ta hand om behövande barn i Östergötland vilka på olika sätt behöva hjälpas. Östergyllen — hembygden — är framställd som en med fältens och ängarnes blommor smyckad kvinna, gullhårig som säden och blåögd som Vättern. Men ögonen äro sorgsna. Ty alla lidandes jämmer ljuder i hennes öron och ej endast i fjärran land utan i det egna landskapet ljuder klagan från de vuxna och de små på slätten som i skären, i de stora städerna som i de ensliga skogsbygderna. Och ej blott kroppslig nöd att lindra men okunnighet som behöver upplysas, bildningstörst som måste stillas. Alla måste lära att med ömhet omfatta människorna så väl som bygden och bygdens fågling lika väl som dess rikedom, helgen för vilken de vita kyrkornas klockor tona och arbetet som ringes in av söckendagens vällingklockor. När Hembygden samlat sitt stora tåg får detta följa med Barmhärtigheten som lovar barnen sin hjälp att öppna människoboningar och människohjärtan, att sona vad de vuxna ha brutit. Ty barnens lidanden komma gamla skrankor att falla mellan folken som de enskilda och barnens verk blir att i kärlek föra människorna samman.

Sagan är ej för barn, men berättad för barnens skull. Den behöver läsas ej endast i Östergötland utan i hela Sverige, där denna tid rågen går i violetta vågor och lovar dess folk det bröd efter vilket stora delar av vår världsdel ännu hungrar. ELLEN KEY.

tiljorna, där vindflöjeln gnällde som ett misshandlat barn och dödsuren bultade i bjälkarna. Att hon kunde härda ut den vintern! Men det var tanken på barnet under bröstet, som höll henne uppe. Den tanken: barnet skall locka honom att le igen, hans panna skall bli ljus, och hans läppar skola förlåta.

Hade hon bara dött den gången! Han såg inte barnet, det fanns inte för honom mera än modern. Mörk och tyst gick han som förut, hukande under en osynlig piska, stirrande ut i ett bottenlöst mörker. Öppnade han sin mun, var det för att läsa högt ur bibeln.

Men hon hoppades ändå. Dagarna blevo längre, våren skulle komma och tjälen gå ur jorden, skulle hans hjärta inte mjukna då? De gamla äppelträden skulle bli vita och gökarna gucka och lärkorna drilla, skulle han inte bli sig själv igen, den gamla ljusa drömmaren?

Den första sippan — hon hittade den i en backe och bar den med varsam hand hem och lade den vid hans tallrik på middagsbordet, men han såg den inte och svepte den i golvet med armbågen. Den första violen — hon kysste den och lade den på hans huvudkudde, men nästa morgon låg den söndertrampad på golvet. Den första primulan — hon ställde den i ett glas i hans fönster, men nästa dag var glaset tomt.

Nu doftade häggen, och luften flög med vita dun, men han gick kvar i vinterkylan. Det var sommarens ljusa nätter. Den där ljusa natten ja, då hon vred sig i tårllös ångest och sorg.

Men hejdade han sig inte därute nyss, då han såg rabatten? Kom det inte en glimt

i hans öga, då han upptäckte blommorna? Skulle deras midsommarblomster — — —

Hon tittar åt fönstret och slutar i detsamma att gunga vaggan. Därute på gräsmattan står mannen med sin spade och gräver upp rabatten, kastar blommor och jord i ursinne omkring sig. Ett stånd faller ner framför fötterna på honom, han sätter stövelklacken på blomman.

Ett skrik pressar sig över hennes läppar, liksom har hon fått stövelklacken i hjärtat. Hon reser sig och rusar på dörren. Ute på trappan möter hon mannen med spaden.

»Sparka mig också, David! Trampa på mig! Gör ett slut bara! Men pina mig inte så här! Jag härdar inte ut längre. Jag har fått nog nu. Ge mig nådestöten!»

»Du är hysterisk», hans blick är iskall och hans röst är hård. »Vad går det åt dig?»

»Slå ihjäl mig med din spade i stället för med din blick! Nu vet jag, varför du flyttat hit, du vill mörda mig. Men gör det inte så här långsamt, var barmhärtig som den andre!»

»Du yrar, Edit.»

»Nej, jag yrar inte, jag är klok nu. Jag dåre, som hoppades att — — Men du skall aldrig glömma, jag vet det. Ja, jag vet, jag har syndat, du behöver ingenting säga. Men det finns något, som heter förlåtelse. Inte för min skull. Men för ditt barns skull.»

»Mitt barn», säger han, nu ler han, men det är ett leende, som är värre än allvarsminen. »Mitt barn», han upprepar det ännu en gång.

»Jag har syndat, David. Men kan du inte förlåta mig?»

»I himlen finns det förlåtelse. Kanske

också för mig. Också jag har syndat, jag trodde på blommorna och människorna. Men på jorden finns det bara något, som heter försoning.»

»Försoning.» Hon skriker inte längre, hon har blivit så underligt tyst och nickar. Det leker liksom ett leende på hennes läppar, när hon åter stiger in i kammaren. »Försoning», hon blir stående på golvet därinne och mumlar ännu en gång ordet, stryker sig med handen över pannan och blundar. Den hysteriska attacken är tydligen över.

Midsommarafton, i morgon skall stängen resas där långt borta i byarna, fiolerna skola spela, och målade äggskal och glada ungdomar skola dansa. Midsommarafton en gång låg hon på en gräsbädd i lunden, het efter dansen, och kände hans läppar mot sitt öra. En gång, en evighet sedan. Nu är världen ett spindelnät. Ett ödetorp, en rättfälla.

Men på jorden finns det bara något, som heter försoning, hon nickar för sig själv. Säker som en sömngångerska går hon bort till byrån, öppnar en låda och tar fram ett snöre. Så går hon till vaggan, rycker upp barnet och trycker det hårt mot bröstet.

Den lille skriker, men hon hör det inte.

Midsommarblomster, hon kastar en blick genom rutan. Vad ser hon? Därute på gräsmattan står han igen med spaden. Men nu kastar han upp jorden till en rabatt igen. Nu ligger han på knä och planterar ett av de uppgrävda midsommarblomstren. Hon står som förhäxad i fönstret.

Så hör hon, hur den lille skriker, river upp blusen och lägger pilten till bröstet. Där sitter hon vid fönstret och ler med tårar i ögonen.

H. E. EKSTRÖMS JÄSTMJÖL

VARDAGSBREV FRÅN PARIS

PARISISKAN. AV ALMA SÖDERHJELM.

AH, ETT SÅDANT VIMMEL AV MÄNNISKOR, män och kvinnor, kvinnor och män! Det är en jämn och aldrig sinande ström, som drar förbi på de stora boulevarderna och de stora avenyerna!

Jag stannar i ett gathörn och tänker: Nu skall jag titta på parisiskorna!

Jag kan nästan för varje herre — eller skall vi säga man? — avgöra om det är en fransman eller inte. Naturligtvis finnes det också fransmän, som se ut som annat folk, men de bilda i alla fall bara det styrkande undantaget. Annars kan man vara säker på att de variera mellan egentligen endast två typer: den med de små svarta mustascherna, vilken förresten återfinnes i oräknelig mängd inom restaurang- och hotell-personalerna och den längre eller kortare raka eller krokigare vanligen pince-nez-prydda helskäggstypen, som man mestadels återfinner i varje fätölj på bibliotek och arkiv — och kanske ännu oftare på ämbetsmannataburetterna.

Men hur mycket svårare är det inte att känna igen fransyskan — parisiskan, i denna människoström!

Är det nu hon t. ex. som kommer där svävande ut från lyxkonditoriet i det praktfulla chinchillagarnityret med stor esprit i hatten och gullväska i handen? Nej, hon talar engelska. Eller är det hon i bruna crêpe-de-chinedräkten, i denna underliga terracottafärg, som varannan människa bär, liten och smärt som en älva! Nej, hon talar också engelska. Eller hon som är så förfärligt målad och maquillerad med tjocka svarta ögonbryn och en helt helt liten rosenmun, och som trotsar hagel och regn i öppen bil, vilken just nu stannar där jag står? Hon ser då åtminstone ut som en fransyska! Med den vanaste parisergest betalar hon chauffören, byter några ord med honom älskvärt, formenligt, och man hör att språket inte generar henne! Men i nästa minut har hon tagit en blond herres arm — och vågar jag säga det: hon talar renaste rikssvenska!

Men vänta: nu kommer där en till, som stiger ur en bil. Hon är också mycket smal och har en lång kappa av det där svarta broderade eller pressade tyget, som man förr begagnade endast till stoppade morgonrockar, men som nu plötsligt i svart och grått blivit högsta fashion i form av väskor eller en liten stympad dito jaquette. Hon är endast diskret maquillerad under sitt vidlyftiga florsgarnityr och bär en liten svart och vit pärlväska i form av ett medelstort brevküvert i en liten behandskad hand, som, ifall den ej vore vit knappast skulle synas under det yviga, stripiga hängande apskinnet. Hon har åtminstone grace och schwung i sin lilla dubbelslingade lacksko, när hon stiger på gatan!

Men nej, inte heller hon är fransyska! Hon talar språket med en alldeles speciell accent, om vilken ingen människa kan misstaga sig! Hon är från »östra grannlandet», som vi brukade säga i Finland!

— Pardon, Madame!

Medan jag står och kikar på ryskan, som är så välklädd, att jag trotsar den parisiska som kunde göra det efter — stöter någon häftigt mig i sidan. Jag vänder mig om — och vad får jag se? Precis samma svarta sidenkappa och apskinn, med precis samma — om än något smutsigare vita handske, precis samma lacksko med dubbla tvärsläer — fastän troligen hälften billigare och precis samma köttfärgade strumpa — om än av konstsilke. Nu behöver jag inte fråga: det svarta håret över de bruna ögonen, hatten som har sin egen pli, sitt eget sätt att sitta på huvudet! Jag behöver inte ens höra henne tala sitt litet skriande höga mål och så fort, att man ej följer med! Jag behöver ej konstatera kavaljererna som hålla henne under vardera armen! Jag känner på mig att detta är parisiskan, denna lilla tunna nästan utmärklade varelse med små krullor som sticka fram runda under hatten just ovan öronen — detta är gatans parisiska i ur bilden och förebilden för främlingarnas kvinnor!

Men inne i husen bor det helt andra slag av parisiskor. Och dem få främlingarna se nästan lika sällan som turkarnas isynnerhet parisare låta inte gärna någon utomstående titta in till sig. Och den riktiga parisiskan går så sällan ut. Hon synes bara på sin egen gata och sitt eget torg, i sina egna butiker och hos sina egna vänner. Ty den högre borgarklassens kvinnor i Paris tillbringa sina kvällar hemma och inte på restauranger, som hos oss i Norden. Den verkliga parisiskan är nämligen ett riktigt hem- och familjedjur. Hon sköter sitt hus och vallar sina barn — och pariserlivet, med alla sina många frestelser rör utan tvivel hennes man i helt annan grad än henne själv! Ty hon bär inom sig den romanska rasens starkaste instinkt: släkt- och familjedriften.

Jag känner en pariserfamilj, som aldrig i generationer (så tycks det åtminstone för den resande nordbon!) rört sig ur det hus där dess samtliga medlemmar bo och där de alltid ha bott. Jag trodde att huset förr skulle förflytta sig än någon av familjemedlemmarna bege sig utom Paris tullar. Det var bara en liten flicka som när hon växte upp, brukade säga: jag tänker inte som mina syskon gifta mej i Paris, jag vill gifta mig med en utlänning — för jag tycker om främmande länder! Vilket uttalande alltid följdes av rop och skrik från alla kanter: ja, då fick hon bereda sig på att leva sitt liv ensam — för de tänkte åtminstone inte resa bort! Och så kommer jag igen efter några år och så är flickan gift med en amerikan (av kärlek, säger man litet spydigt och med många utrop av förvåning, ty ännu för 10 år sen var ju det franska äktenskapet ett handelsbyte helt utom kärlekens räckvidder!) — och så har hela familjen med pick och pack och barn och blomma varit rest till Amerika! Men man har ju också det bestämda intrycket att den resan har gjorts för generationer framåt!

Det är ingenting nytt om man vill nämna parisiskans egenskaper älskvärdhet och

takt. Som begrepp betraktad äro dessa ord alltför allmänna för att kunna giva något specialintryck. Jag skall bara ge ett litet exempel:

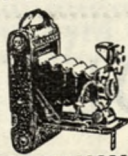
En dag var jag på besök hos en väninna som hade blindtarmsinflammation. Vi sutto några »kompatrioter» och språkade kring hennes säng medan vi drucko vårt te — eller kanske snarare hennes. En fransyska knackade på dörren och steg in. Hon hälsade, vägrade att taga den tekopp som bjöds henne och efter att ha suttit en stund tog hon en servett som låg på bordet och lade över brödtallriken: »Ni äro ju grymma, sade hon, som låter henne ligga där och se på alla kakorna!» Och så tillade hon som en förklaring: Så brukar vi alltid göra med barnen, täcka över eller gömma undan det de äro förbjudna att äta?

En parisiska talar aldrig om sig själv och aldrig om sjukdomar och sorger. Hennes specialitet är att fråga: taktfullt, så hon ej stöter för huvudet, skickligt och finurligt, så hon tvingar sin väninna eller sina gäster att berätta. Det är kanske konversationens största hemlighet, inte hur man talar, utan hur man lyssnar, inte hur man berättar men hur man frågar. Man kunde nämligen säga om parisiskan att hon ställer frågor utan att fråga. Tänk på oss! Vad finns det som vi inte fråga varandra: Vart skall du gå? Vad gör du där? Vem har du träffat på vägen: vad har du i paketet? Ack, vad jag skrattade häromdagen. Jag var på besök i en av de få pariserfamiljer jag överhuvud känner. De hade, mycket intresserade, talat om att i våningen inunder bodde en svensk dam, som varit gift och levat hela sitt liv i Paris. Rätt som jag sitter där ringer det på dörren. Stor uppståndelse, det är kanske hon! Ja, det var hon. Och det första hon frågade, när hon kommit en liten smula i ro var detta: — Förlåt att jag frågar, men hur har ni egentligen blivit bekanta med varandra?

Vad jag beundrar mest hos parisiskorna det är deras mod att leva livet. — »Äro de gifta männen trogna hemma hos er»? är en ofta återkommande fråga här. Jag vet nu inte riktigt vad jag skall svara, men parisiskan faller mig också i talet — »här i Paris finns inte en enda gift man som är trogen» påstår hon. Och hon har helt säkert rätt. Men hon har mod att icke destomindre taga dagen som den kommer — och mannen med! Utan den jämna misstänksamheten och de eviga nordiska nålstingen! Och det fordras väl sannerligen mod inte bara att kasta sig i armarna på vilken främmande man som hennes föräldrar köpt eller skola vi säga utvalt åt henne — men framförallt att klara livet med denne av andra utsedda man!

Jag känner en fransk fru, som har inackorderingar. För inte länge sedan hände det att en främling som bodde hos henne blev sinnessjuk. Alla andra i pensionatet stängde väl om sig när natten kom. Men hon, denna gamla handelsmansänka — vad gjorde hon? Hon tog sina

(Forts. sid. 657.)

FOTOGRAFERA MED EN KODAK OCH KODAK FILM

OBS! NAMNET - EASTMAN KODAK COMP. - PÅ KODAK KAMEROR OCH FILM

ALLA FOTOGRAFISKA ARTIKLAR, FRAMKALLNING OCH KOPIERING BÄST GENOM

HASSELBLADS FOTOGRAFISKA A. B. GÖTEBORG · MALMÖ · STOCKHOLM

Svenska kyrkan i Berlin

invigd av

Svea rikets ärkebiskop.

Gruppbild från invigningen. I förgrunden till vänster ärkebiskop Söderblom; till höger hovpredikanten Driander.

Exteriör av templet med klocktornet.

Welt-Photo-Bericht, Berlin.

"EN BOK SOM ALLA BÖRA LÄSA", HAR blivit en klichéfras i litteraturanmälningarna och reklamannonserna med stundom rätt diskutabelt värde som direktiv. Men det hindrar ej att det ges en hel del böcker bredvid "den stora litteraturen", åt vilka man önskar den största möjliga spridning. Dit hör "Kronprins Wilhelms Minnen", varav en svensk upplaga nyligen utkommit från Albert Bonniers förlag.

I den halvt förfallna holländska prästgården i byn Oosterland på ön Wieringen, där han tillbringat sin förvisning, har Tysklands forne kronprins författat dessa Minnen — ett dokument till de många om det hemska världskrig, vars enorma blodutgjutelse ännu länge tyckes komma att vila som en förbannelse över ett söndertrasat Europa.

Författaren inleder sina temperamentsfullt formade anteckningar med en skildring från sin ungdomstid och av den ställning han intog till kejsaren. Här bekräftas vad världspresen vid olika tillfällen uttalat om den spänning, beroende på deras naturers olika daning, som ofta rådde mellan far och son. Man måste ju antaga att exfursten som självporträttör målat med någorlunda objektiv pensel då han framställer sin person som en rätt så okonventionell ung herre, hatare av hovlivets tvång och tomma formväsen, sportentusiast och friluftsmänniska och i politiskt avseende företrädande ganska liberala meningar. Hans karaktäristik av kejsaren som människa och furste är av stort intresse; utan att brista i sonlig vördnad påvisar han monarkens alltför idealistiska uppfattning av sin sändning som härskare och hans oförmåga att rätt bedöma realiteter. Därför kom världskrigets utbrott som en våldsamt överraskning för kejsaren, vars hela strävan gick ut på fredens bevarande för sitt folk, ehuru dessa strävanden, för att citera minnestecknaren, "vände sig till motsats och motspel och så till sist skapade ett tillstånd varunder vi hade den ena fienden efter den andra emot oss".

Huvudparten av skildringen, själva kriget, dess utveckling och för centralmakterna ödesdigra re-

SPALTEN OM BÖCKERNA

sultat, spänner läsarens intresse starkare än en fängslande roman, inte minst därför att dramats huvudpersoner med kejsaren i spetsen äro tecknade med en verkligt gripande styrka så att framställningen delvis får något av den fristående människoskildringens djup och sanning.

Tragiken når sin höjdpunkt i kapitlet om härens upplösning och revolutionen i Berlin med dess följder: kejsarens tronavsägelse i Spa, kronprinsens avsked från sitt regemente och slutliga förvisningsfärd i dystert novemberväder till den förfallna prästgården på en blåsigt och karg ö i Zuidersee. Inte ens de mest fanatiska tyskhatare torde kunna läsa dessa sidor om en stor dynastis fall och ett stort rikets statsvälvning utan att gripas i hjärtrotterna inför de fruktansvärda själsskakningar, som de dagarna beskärdes den kejsarliga familjen.

Ingen förmår vara fullt objektiv, då han skall orda i egen sak. Historiens dom enbart faller med oväld över människor och människors gärningar, vilket ej hindrar att även Clios griffel stundom snavar.

När Tysklands forne kronprins, hårt prövad i lidandets skola, i dessa Minnen framlägger sin syn på händelserna och på sitt lands styresmän samt med påtaglig öppenhet tecknar sitt innersta jag, känner läsaren hela tiden den ärlige mannen bakom ordet. Och han gör det så mycket hellre som ordet städs har en varm klang, detta mänskliga tonfall, som bygger bro från hjärta till hjärta.

"Hans tre sommarbrudar" av Artur Möller heter

en samling skisser av den flitigt producerande författaren, som någon förtjust anmälare en gång oförsiktig nog kallade "Sveriges Maupassant". Men han hade antagligen fått för sig att den ståtliga etiketten passade, eftersom båda gärna valde erotiska motiv för sina noveller.

Säkert är att Hans tre sommarbrudar har ingenting av Maupassants klo — ännu mindre av dennes heta fascinerande stil. Det är en samling rätt anspråklösa skisser, stundom rena bagateller, ej förtjänta av någon annan existens än dagsländelivet i tidningsspalten.

Inledningshistorien har sin muntrande poäng, och ett par andra skisser äro skrivna med en viss styrka i känslan, eljes bladdrar man igenom volymen med besvikelse. Priset 4:75 visar hur litet den svenska kronan i själva verket är värd.

När den jovialiske revy författaren i staden vid Göta älv plötsligt gick bort från vänner och beundrare, började anekdoterna om hans populära person dyka upp i tidningsspalterna. De finnas nu samlade i en i dagarna utkommen volym: *Revy om Axel Engdahl*. En minnesteckning av *Albert Holmkvist*. Boken är som dess hjälte själv i livstiden: munter, tjuvpojsaktig och hjärtlig. För Engdahl var skämtet själva den luft vari han levde — allt som mötte honom i vardagslivet gjorde han till föremål för sina infall. Han gick skrattande genom världen, och när han såg dess nöd och pina, sträckte han ut en hjälpsam hand. Med gåvan följde alltid ett gott humör och därför voro hans skänker dubbelt välkomna, liksom boken om honom nu torde vara för hans vänner.

Nässjö handel och industri i ord och bild heter en från Wallerströms bokstryckeriaktiebolag utgiven publikation, som utförligt skildrar Nässjö som handels- och industristad. Boken är ett led i en hel serie publikationer, som avser att ge en samlad framställning av Smålands betydliga industri och affärliv. Talrika illustrationer belysa texten.

E. H—N.

Sommarmöbler för bostad, trädgård, veranda

SVENSKA MÖBELFABRIKERNA

STOCKHOLM

Birgerjarlsg. 24

Hornsgatan 32

IDUNS FÖLJETONG. ESTER. EN NUTIDSROMAN

AV ELISABETH HÖGSTRÖM-LÖFBERG.

(Forts.)

MEN NÄR HON HUNNIT UPP HONOM, blev hon så mycket mer förskräckt över det fruktansvärt tyngda och pinade uttrycket i hans ansikte. Med förståndets fina instinkt anade hon genast och helt det, som försiggick inom honom: att allt ännu var ett mörkt virr-varr av tankar och intryck, men där dock ingalunda känslan av att själv inte vara tillräckligt uppskattad, hade någon roll med. Det var det smärtfyllda ögonblick, som var och en, som griper en fackla, för att lysa andra fram har att genomvandra, ja, detsamma som en gång tvingade fram över de renaste av läppar detta oändligt sorgsna: »I haven icke velat!» En skugga av den verkliga ensamheten drog för första gången genom Tord Eliassons själ, en sten, en liten en, men så hårt och säkert slungad, träffade hans tillförsikts tunnning och kom det att bli mörkt omkring honom.

Ester kände från första ögonblicket, att de ord ej funnos till, som kunde våga röra vid detta, och gick blott tyst med sänkt blick bredvid honom. I sänkan nere vid stranden lyste det gult av kabbelök och vitsipporna började veckla ut sitt nordiska stjärnbanér, men alla fåglar voro tysta och nymånens skära stod livlöst grann mot sönderlitna aftonskyar.

»Säg Ester» — han grep utan vidare om hennes arm så häftigt, att det gjorde ont — »finns det väl något i hela vida världen som står så lågt i kurs som en människosjäl?»

»Nej, åtminstone inte på marknadstorgen», svarade flickan, och i de få orden låg en sådan innerlig värme, ädel harm och stärkande medkänsla, att Tord studerade. Själva stämmans underton bottnade, — ah, nej, den bottnade egentligen inte alls, — den kom från de opejlade djupen och lät honom ana ett förstående, som inte var utmätt med mått, men som dugde att dyka och gömma sig i, — ett stilla vatten, där man kunde vara trygg för kompromissernas och avprutningarnas bläckfiskarmar. Det var honom som om ett förhänge gled åt sidan, men som han själv ropade till den, som förde undan det: Dröj ännu litet! Jag vill inte se mera nu! och som den osynlige ande, likt döden i sagorna svarade: Ja, för den här gången må du få som du vill, men jag kommer snart tillbaka.

Och intet mera blev talat, de gingo blott sakta vägen framåt, men de anade båda att denna vandring var

en vallfart, till en helig ort, som ingendera hittills vetat om. De kände sig så allena som på jorden ej funnits flera människor, och ingen groda i diket, inget fågelpip och ingen vindkåres prassel nändes kränka denna tystnad, som är den enda form, i vilken människor helt förmå gripa om oförgängligheten.

*

XI. FÖRSTA VARNINGEN.

För Tord Eliassons på en gång så intensiva och så verklighetsblinda natur, ytterligare berövad en del av sin syn i det på sitt sätt starka förhållandet till Gabrielle, var ett dylikt uppskov med känslornas bokslut ännu möjligt, men för Ester var det det inte. Hos henne löpte alltjämt en viss sund klarhet parallellt med det, inom henne, som rörde sig »daroben», och det var blott tack vare kärlekens kemiska blandningspreparat, uppvaknandet så länge kunnat undvikas.

När hon nu kom upp på sitt rum kände hon med ens en rent fysisk avmattning, så stark att benen hotade vika sig under henne. Ännu med kappan på och studentmössan liggande i knäet blev hon timme efter timme sittande orörlig på sin kista i kakelugnsvrån, ensam och utan skydd för alla smärtans hugg och stötar. Här hade hon gått och vuxit och solat sig i att möta en verklig, oförfuskad människa, och det var först en förödmjukelse att upptäcka, att denna människa var en man, som hon älskade och åträdde att stanna hos och äga för sig.

Allt det vackra, upphöjda talet om, att det är bättre att möta kärleken och försaka dess lycka än att aldrig få se den, var ju inför verkligheten bara ett nonsens att hålla åt! — Fanns det då ingen möjlighet att komma undan? Med hela sitt unga trots vägrade hon att lämna ut sig till något så tröstlöst dömt, ofruktbart, ja, i många ögon nära nog brottsligt som detta, men

samtidigt kände hon med ofrånkomlig visshet att detta, som hon ville komma undan, det bar hon inom sig, och att den vrå fanns ej till, där hon kunde gömma sig för det starkaste och äktaste, livet utlöst ur henne.

Plötsligt lyssnade hon, och hörde i nattens stillhet Tords steg därnere. Fram och åter gingo de över de nötta tiljorna, mannens givna attityd under alla slags uppgörelsestunder — som en fången isbjörn i sin trånga bur, den där rastlöst jagas av sin vilda längtan efter kyliga, gränslösa tundror och hav. Pinades han nu av samma tysta kval som hon, eller var det enbart besvikelsen där bortifrån, som höll honom vakent?

Efter ännu en stund hördes lille Gunnar vakna och gråta. Gabriella gick tydligen ut i köket efter mjölk och kom sedan i dörren till mottagningsrummet, frågande:

»Men Tord, kommer du inte snart in och lägger dig?»

Och Tord svarade: »Jo, nu kommer jag strax. Ah, Ella, vad dina flåtor ändå äro praktfulla.»

Intet kunde såsom dessa korta, fullt hörbara repliker, ha visat Ester hennes svåra och komplicerade läge. En glödande rodnad som vid ett skamligt ertappande färgade hennes ansikte och hon knöt sin ena hand så naglarna gjorde märken på innersidan. — Vad skulle hon nu göra? Resa med detsamma härifrån? Ja, naturligtvis, svarad en röst, men avbröts ögonblicket därpå av en annan: Vad skulle det tjäna till? Ingen mer än du själv vet om det och ingen skall heller få veta det, så ingen orätt sker om du stannar. Efter du nu tycks höra till dem, som få nöja sig med smulorna från andras gästabudsbord, så varför inte plocka så många som möjligt?

Tillvaron blir ju så fruktansvärt invecklad, om man antastar den med dissektionskniven och grubblandets stetoskop. Här gällde att taga dagen som den kom, och inte sörja för framtiden, inte gräma sig och inte hoppas, bara taga emot — och lyssna, — och spara

Denna tankegång var ej mycket lik den rätlinjiga, oprutliga Ester Lyckhammer, men kärleken har en stor benägenhet att beslöja perspektiven och skänker åt sina vassaller vida fält av uppfinningsrikedom.

Följande dag kom Edvin Barr och tog farväl. Han var blek och hade magrat avsevärt de sista veckorna. Närmast

Ett bröllop i Kungälv, varvid sammanvigdes advokaten Karl Axel Vinge och fröken Märta Lagerlöf, dotter till dr Lagerlöf och hans maka, född Röing. Mitt bakom bruden sitter dr Selma Lagerlöf. — Foto: Therese Nilsson.

Vid **Kraftnedsättning efter sjukdom** är järnmedicinen Idozan det bäst stärkande och aptitgivande medel. **Snabb och överraskande verkan.** Intages lätt av såväl barn som äldre. Genom Idozans 5-dubbla järnhalt jämfört med andra dyl. prep. är detta preparat **avsevärt billigare än andra järnlösningar.** Rådfråga läkare. Fås på alla apotek.

IDOZAN

Skadar ej tänderna.

gick nu hans resa till Chicago, där han hade en släkting, men han ämnade inte mögla på en plats därute, förklarade han. Han bibehöll under hela sin korta visit den muntra, obesvärade ton, man vanligtvis anslår, när man sätter alla klutar till för att behärska sin rörelse, men i dörren vände han om, och gick fram emot Ester:

»Kära fröken Lyckhammer», sade han lågt, »lägg en sekund er hand på min panna! Då först tycker jag att slavmärket plånas ut, och att jag kan resa och komma igen som en fri man!»

Ester behövde ej sträcka sig för att göra det han bad, ty hon var längre än han, och varmt och hjärtligt svarade hon honom: »Lycka nu till, och fastna bara för all del inte därute!»

Alltså fick Barr det avsked, han begärde, men han kände sig mycket arm och ganska modstulen, när han gick från Rönntorp och hem. Det var inte svårt att se, att hon nu var fullständigt isolerad från hans och alla andras öden, genom den nya fullhet, som bodde i henne.

Den närmaste tiden undvek Ester Tord på tu man hand så mycket hon gärna kunde, och tyckte sig så småningom märka att inte häller han var densamme. Från måltiderna försvann han som om skjuts ständigt stått för dörren, och aftnarna, som de så ofta brukat använda till en promenad eller i regnväder till gemensam läsning och en spännande dust vid schackbrädan, slöt han sig antingen inne hos sig, eller halsade på hos fabrikören, där Ester, utan att han medgivit det i ord, visste att han fann sig långtifrån väl.

Men den, som inte levde i något osäkerhetstillstånd, det var Gabrielle. Med den gravida kvinnans särskilda art av självmedvetenhet och endast förskönad av sin rankt och drottninglikt burna börda, betraktade hon vaket kritiskt och med ett litet föraktligt leende den påtagliga scenförändringen. Att på allvar räkna med någon revolt mot hennes, makans och moderns envælde, föll henne aldrig in, — vad hon mest erfor var skadeglädje över att se att denna Ester, som förefallit så väl rustad med både kunskaper och människokänedom, när det kom till kritan, endast var en vanlig, förälskad ungdom av genus femininum, vars rykte och frid väsentligt berodde av hennes, doktorinnan Eliassons, tolerans.

Något besvär att dölja sin upptäckt gjorde hon sig häller inte. Deklamera litet, du stora pojke, om det roar dig, men glöm inte att den där lekstugan stängs igen, när jag ropar! sade hennes tanke till Tord, och till Ester: För mig må du gärna ännu ett tag prata om filosofi och himlakroppar, snart skall du inför mitt nya moderskap få inse hur litet det betyder och att du spelar en mycket underordnad roll!

Det säger sig själv, att samvaröns luftlager på detta sätt just inte lättades. Vid en frukost tappade Ester handlöst mjölktilbringaren mitt över bordet, då hon skulle räcka den till Tord och kom att möta Gabrielles blick, och när de en dag helt oväntat träffats ute på vägen, lämnade han henne uppe vid allén, och gick själv en omväg, uppenbart för att de ej skulle komma samtidigt hem. Mot något sådant uppreste sig givetvis hela Esters varma och obesudlade kvinnlighet. Stundtals vändes hennes lidande i en rättmätig harm mot Tord, och hon frågade sig, hur det var möjligt att ett

äktenskap, byggt på blott sinnlighetens dragning och vardagens aktning och erkännande, kunde ha makt och rätt att så småningom bestjälja en man på hela hans fria omdömesförmåga och krama all stolthet ur hans själ. Men nästa minut fann hon tusen och ett försvar för hans handlingssätt, och levde, på en gång förgråten och leende, vidare på sin enkla och farliga filosofi: Så länge mitt samvete är utan prick kan endast grymma gudar neka mig att samla minnen.

En eftermiddag hade hon cyklat till stationen med ett födelsedagspaket med en vir-

Skapelsehymn.

Av ABDON FURUHAGE.

*Högt lovad vare Gud,
som tände sina gyllne ljus
att lysa ner på oss,
vi svaga mänskobarn som gå
med all vår ångest fram
på jordens hårda, kalla grus
och lyssna, lyssna bävande
hur våra hjärtan slå.*

*Se mogna frukter dignat ner
bland saftigt gröna snår
och markens vällykt var som vin
för våra ådrors blod. —
Vi ropa, ropa i en bön
mot det som ingen når,
vi stackars vilsna mänskobarn,
av oss är ingen god.*

*Men solen slungar ner sin eld
från evighetens höjd
och ger oss ljus och färgers prakt
och liv och rikedom.
Vi stappla fram med blicken sänkt
och ana blott den fröjd,
som jublar fram i fågelns drill
och doftar i vart blom.*

*Vi ropa fåfängt... Tystnaden
är allt som är och var.
Men all vår längtan stiger opp
i böns svaga rop.
Så låt oss ana, ana blott
om aldrig vi få svar,
så brinna våra hjärtan än
och undfå heligt dop.*

*Så låt oss stilla skåda allt
som skönhetslägan rör
och stilla, stilla lyssna till
de tusen spröda ljud.
Så låt oss älska allt, som ej
i evigheter dör
och bära högt vår kärleks eld
mot stjärnorna och Gud.*

Ärade halvårs- och kvartalsprenumeranter!

Tiden är nu inne att förnya prenumerationen, vilken bör ske omedelbart för att undvika abrott i expeditionen.

Iduns julnummer

litterärt, värdefullt och rikt illustrerat, tilldelas som vanligt gratis alla våra prenumeranter.

kad kolt till den minste Thomas Lyckhammer, som nu var föremålet för allas omsorg och förtjusning hemma i Diamantgården, och stationsinspektoren hade lämnat henne ett brev, vilket hon, då hon ej kände stilen och såg det returnerat hemifrån, med en viss undran bröt. Snart kom hon dock på det klara med, att det befanns vara svaret på hennes mer än årsgamla framställning till en social, ensamstående miljonkvinna av adlad familj i Göteborg, att vid lämplig vakans få komma till användning i dennas storslagna hjälpverksamhet. Nu erbjöds det henne att på prov från och med den 10 juni bli föreståndarinnan för ett litet feriehem för fabriksarbeterskor nere vid en västkustfjord — just vad hon egentligen mest av allt önskade. Underligt att det skulle komma just nu, — det såg ut som ett alla undanflykter dräpande orakelsvar.

Upe i sluttningen, där grunden nyss var lagd till det nya epidemisjukhuset, stod Tord i ett livligt samtal med byggmästaren. Det var ej möjligt för Ester att avgöra om han sett henne eller ej, och hon gav sig ej på minsta vis tillkänna. Men när hon hoppat av och ledande cykeln gick uppför själva backen, hörde hon hans snabba steg bakom sig, och han hann snart upp henne.

»Se här», sade Ester, »läs, så får du se vilka goda nyheter, jag har fått!»

Hon betraktade ängsligt oavbrutet hans ansikte medan han ögnade igenom skrivelser, och såg hur färgen kom och vek.

»Tyvärr kan det knappast bli någonting av», sade han med ett försök att skämta, i det han lade in det i kuvertet, men släppte plötsligt den anslagna tonen, och fortsatte allvarligt, med blicken öppen och full in i hennes:

»Jag är rädd, att jag inte mera kan undvara dig, Ester! Ingen ser på min strävan så vackert som du!»

Orden kommo dämpat, men tydliga och fasta, och för Ester voro de vad vattenbägaren är för den, som vandrat i dagslång törst.

Hans tvekande, försiktiga återhållsamhet hade sårat hennes innersta väsen, nu fick hon ändå några fattiga minuter erfara att det andra, det, som hon ägde del i, var vid liv och var det starkaste.

På kvällen skrev hon sitt avböjande till Göteborg, och gick ner i väntrummet för att lägga det i postväskan. Dörren stod öppen till köket och därinne stod Gabrielle vid bordet och strök. Ester skulle så gärna ha velat hjälpa henne, men hon hade så svårt nu för tiden att erbjuda sina tjänster.

Ett ögonblick blev hon stående i trappan och såg ditin. Det frapperade henne att Gabrielle verkligen såg mycket trött ut, ett par skarpa linjer ritade munnen neråt och hon liksom hängde sig över järnet. Och innan Ester hunnit ge sin vilja och sitt undermedvetande en order eller varning, satte nästa tanke upp sitt huvud: Om hon skulle dö i sin förlossning, då vore platsen vid hans sida fri!

Ah, den var ej förr tänkt till slut, förrän hon intogs av en fullständig fasa. Var det sådan kärleken gjort henne, hon, som annars älskade och var så rädd om allt levande! Nu höllo inga kompromisser stånd mot hennes vilda beslutsamhet, hennes renhets krigsförklaring mot den onde inkräktaren.

Så tidigt att ännu ej skomakarens leg-

(Forts. sid. 655.)

Ledolintvålen

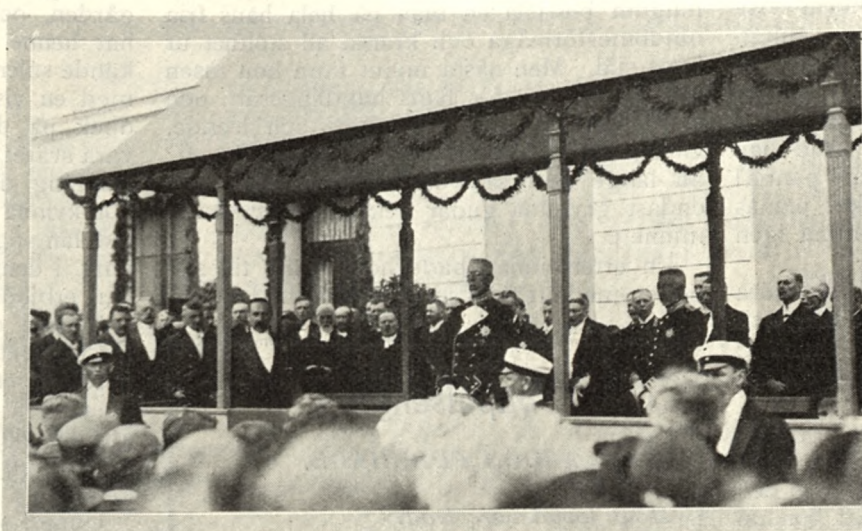
är den förnämsta Toilett-tvålen emedan den gör en finmig, narig och ful hy slät och fraiche. Rek. av framstående läkare. Finnes i alla välsorterade affärer. **Tekniska Fabriken Ledolin, Stockholm. RiKS 26 62**

Tidning

NORRTÄLJE FIRAR TREHUNDRA-ÅRSJUBILEUM

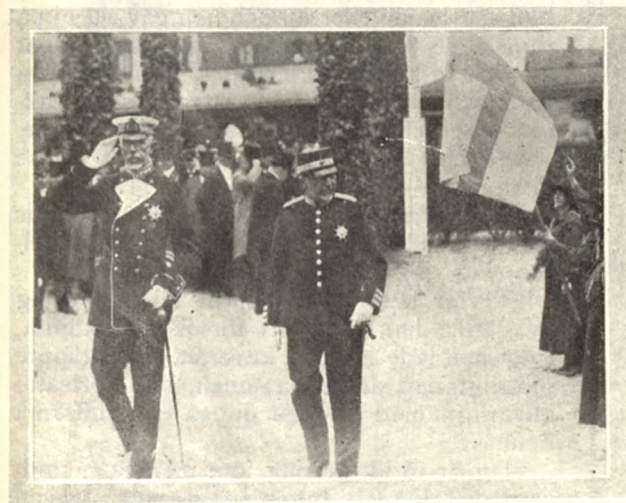
Landshövding Edén, utställningsbestyrelsens ordförande.

Konungen förklarar Norrtäljes utställning öppnad.

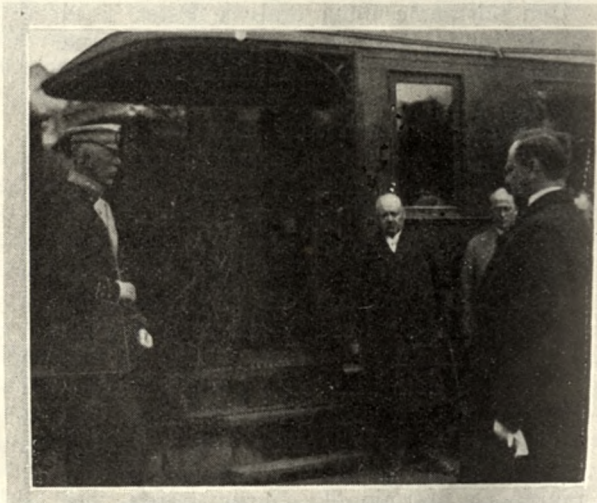
Borgmästare W. E. Hallin, vice ordförande i bestyrelsen och ordförande i arbetsutskottet.

Konungens ankomst till Norrtälje.

Redaktör J. Nordin, sek. i arbetsutskottet samt i hantverks-, industri- och lantbruksavdelningen.

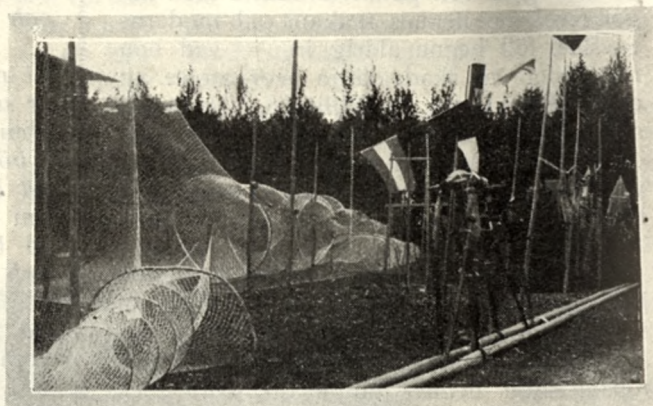
Borgmästaren hälsar konungen välkommen.

Bland redskap på lantbruksutställningen.

Tandläkare G. Hedström, ordförande i kommittén för jaktutställningen.

Utställningen av fiskeredskap.

Skrin från Frötuna och Länna skeppslag, på Svensk Hemslöjds utställning.

Sekreteraren Magnus Carlson, ordförande i lantbruksavdelningens kommitté.

Arkitekt Anders Lundberg, ordförande i kommittén för hemslöjdsavdelningen.

Fiskeriintendenten Th. Ekman, ordförande i kommittén för fiskeritställningen.

NU ÄR DET FEST-jubel och rörligt liv i det vackra Norrtälje, som Gustav II Adolf grundade för 300 år sedan. Jubileumsutställningen har fått mycket lovord i dagspressen, och särskilt är hemslöjdsutställningen, som omfattar 10,000 föremål, ytterst intressant.

Foto: Pressfotobyran.

Äkta Spets- & Sidendépôt
LINNÉGATAN 38

Tel. 77436.

2 tr. HISS.

Norr 19700.

Sommrarbeten!

Linne, linnebatist. Spetsar, motiv.

Modeller, uppritningar.

NÄSSJÖUT-STÄLLNINGEN

Totalvy över Nässjöutställningen, tagen från nöjesfältet.

Lantbruksmötet öppnas.

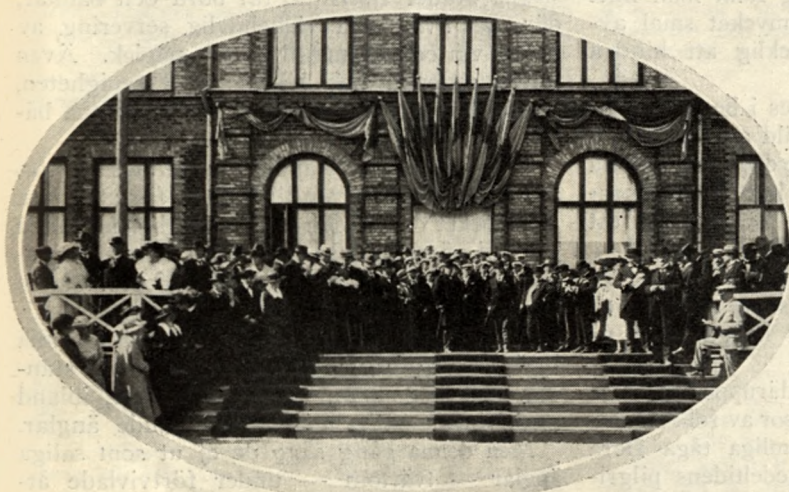

Bild från hantverks- och industriutställningens öppnande. Landshövding Fr. Pettersson synes i mitten framför studentkören.

NÄSSJÖ, SOM NU I tio år haft heder och värdighet som stad, har öppnat sin första utställning, som blivit mycket uppmärksammas av pressen och publiken. Möbelindustrien är — förklarligt nog i snickerifabrikernas egen provins — rikt representerad, men här finns också mycket annat sevärt, däribland en "Smålands konstnärers utställning", där ett 70-tal konstnärer äro representerade.

Foto: K. I. Beermann.

Skogsvårdsstyrelsens m. fl. paviljonger på lantbruksutställningen.

FRÅN ROSLAGENS HUVUDSTAD

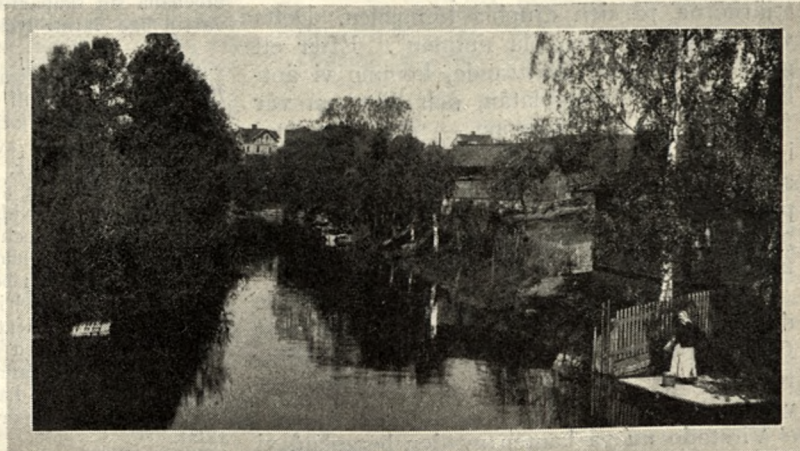
Inloppet till Norrtälje.

Kvarnbron i Norrtälje.

Stadens äldsta byggnad, uppförd av Norrtäljes grundläggare Gustaf II Adolf.

Ett idylliskt parti av ån vid Norrtälje. Foto Lundstedt, Norrtälje.

CRÊME DE CHOLEPALMINE

Antiseptiska hudmedel, säljes å apotek, av parfym-, speceri-, sybehörs- och färghandlare, perukmakare m. fl. i tuber å Kr. 1.— och 60 öre.

Pröva **Tuppens Zephyr**

och Ni köper ingen annan.

BLAND GLADA SOLVIKSBERN

Olle Iränar.

Svensk-rysk boxningsmatch mellan Anna-Greta och Natasja.

Ett scenens barnbarn övar sig i cirkustrick.

Barn och blommor.

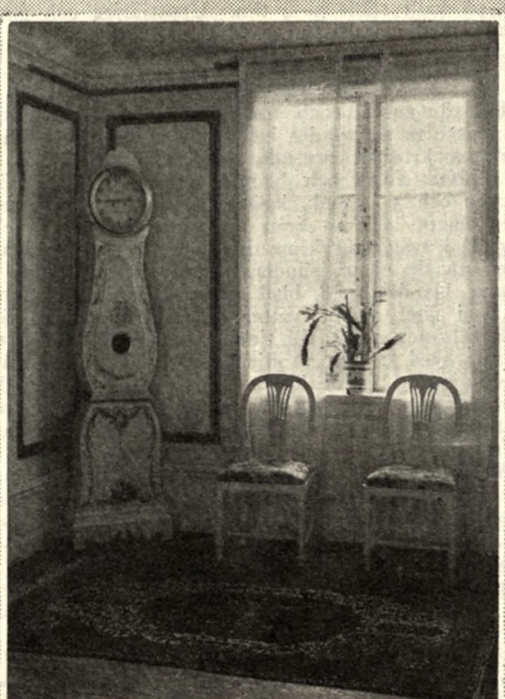
Syster Ebba med den allra minste, Björn-Olov.

Fröken Hill, pensionatets föreståndarinna, förklarar solbisaren för två av sina små skyddslingar.

Natasja i ett moderligt ögonblick.

Ett hörn av den gamla vackra salongen.

(Forts. fr. sid. 641.)

Det är en hel liten stab anställd, som skall sörja för de 25 pensionärernas andliga och lekamliga väl och till den hör även barnens kära "syster Ebba", Röda korssystemen Ebba Juhlin. Bortskämda barn bli vanligen mycket snälla hos "tant Ester", och mer än en mamma har ringt för att få receptet på den där märkvärdiga Solviksvällingen.

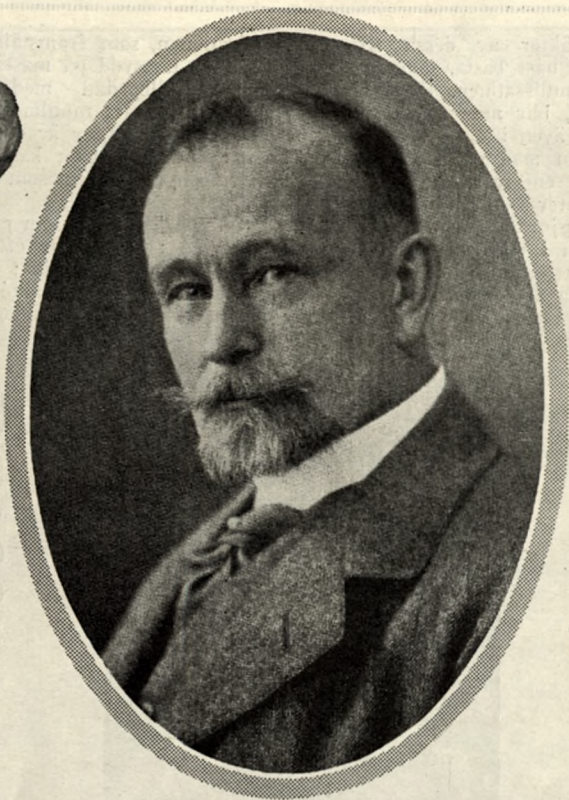
Det är alltid en glädje att se glada, lyckliga barn, umgänget med dem ger rik lön för fostrans möda. Man förstår därför att det är övertygelse bakom orden, då fröken Hill utbrister: "Jag tycker synd om alla som ej ha barnpensionat!"

BABA.

KONST I STOCKHOLM OCH ROM

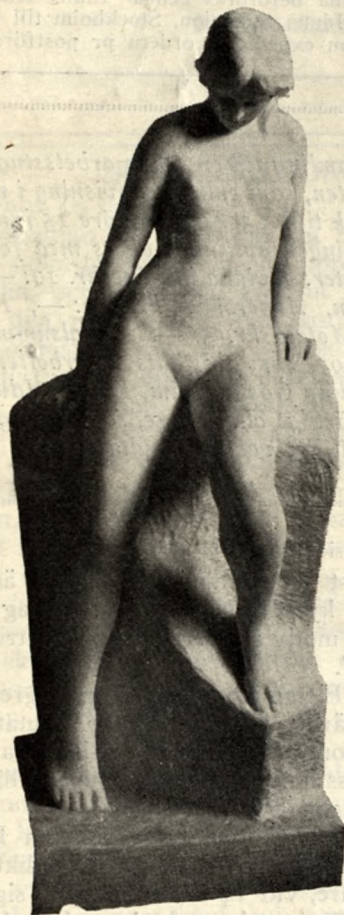
Ett av den 70-åriga skulptörens senaste verk.

Professor Theodor Lundberg.

En fontän-grupp av Theodor Lundberg.

Ung flicka som går i badet. Skulptur av Theodor Lundberg.

Skulpturlektion på Konstskolan med levande modell.

Interiör från Konstskolans elevutställning.

BILDHUGGAREN THEODOR LUNDBERG fyllde strax före midsommar 70 år.

Födelsedagen firades i Sorrento, där professor L. tillbringar en del av sommaren. Eljes är han jämte sin maka, författarinnan Ellen Lundberg-Nyblom, bosatt i Rom sedan ungefär ett år, där han arbetsglad och energisk har sin ateljé vid samma gata där han som ung stipendiat fann konstnärsverkstad under sin Romavistelse.

Jämte sin verksamhet som skapande konst-

FÖR BADSÄSONGEN

Fiskmäsen i vitt på svart.

skaffa sig baddräkter av dessa tyger, måste man ta det näst bästa, den svarta eller mörkblå bomullssatinen. För man den rätta kvalitén, blir man säkert nöjd med sin baddräkt även i detta enkla tyg. För ungflickor kan man göra förtjusande baddräkter av enfärgad zephyr med bårder och roligheter i avvikande färger. Modell "Brit" är gjord i ljusgrön zephyr med en application i vitt och svart, som ej tar lång tid att göra och krage och uppslagen i sidorna äro i rosafärg. "Fiskmäsen" är som nämt av svart satin.

Applicationen, som framställer en fiskmäns i flykt, är fastsydd på maskin och fågelns teckning fullbordad med grov stjälkstygnsöm i svart moulinégarn. Med en mössa i klara färger är det en liten distinguerad dräkt. Den kan även göras i kulört zephyr för den, som ej vill ha den i svart.

Priset på "Brit" liksom på "Fiskmäsen" är följande: Tillklippt efter mått, broderiet uppritat, påbörjat; i svart eller mörkblå satin, lätt kvalitét kr. 11:25, i tjockare kvalitét (s. k. sidona) kr. 14:—,

Fiskmäsen med badkappa.

Brit i grön zephyr.

DA SÅ SMÅNINGOM BADSÄSONGEN BÖRJAR, är det på tiden att ordna med sin baddräkt och naturligtvis syr man denna själv. Ateljé Sländan presenterar oss i dag ett par trevliga modeller, som säkert kunna vara till nytta både vad snitt och utstyrel beträffar. De äro gjorda av mycket enkelt material, den ena av svart satin med en stor vit fiskmäns som enda dekoration, den andra av zephyr.

Det förnämligaste tyget till en baddräkt är utan tvivel den svarta silkestricotinen, därnäst en god crêpe de chine, men då det icke är allom givet att

i zephyr (ljusgrön, rosa, ljusblå eller mellanröd) kr. 11:50, i silkestricotin (svart el. mörkblå) kr. 32:—, i crêpe de chine (svart el. mörkblå) kr. 29:—. Prisen avse normalstorlek och modereras efter måttet. Pappersmönster med broderiet uppritat kr. 3:75.

Badkappan klippes i frotté (mellanröd el. gråblå) till ett pris av kr. 28:50.

Rekvisionerna befordras genom Iduns Handarbetsavdelning, Iduns redaktion, Stockholm till Ateljé Sländan, som expedierar ordern pr postförskott.

när har han ägnat decennier åt arbete vid Konstakademien, dels i egenskap av lärare, från 1889, dels som Konsthögskolans direktör från 1911, vilken senare post han beklädde till 1919 då han avgick med pension.

Professor blev han 1908.

Theodor Lundbergs produktivitet som skulptör är anseelig, därom vittna framför allt de många statyer och grupper, som i Stockholm smycka parker och offentliga byggnader. Å föregående sida meddelar Idun några reproduktioner av hans nu senast i Rom utförda arbeten, vilka tala om oförminskad skaparkraft hos sin upphovsman.

Konstskolan, den av konstnärerna Edward Berggren (målning) och Gottfrid Larsson (skulptur) för ett par år sedan uppe vid Karlplan startade studiekursen har lovande utvecklats.

Vi meddela å föregående sida ett par bilder dels från en skulpturlektion, dels en kollektion av elevutställningens mera talangfulla alster.

I nästa nummer slutar Iduns följetong Ester. Den nya följetongen,

John Galsworthys äktenskapsroman
Trots allt

börjar i nr 29. Prenumerera från 1 juli, så får ni både en trevlig veckotidning året ut och en utmärkt roman.

KVÄLLAR PÅ PARKETT

SKANSENS FRILUFTSTEATER ERBJUDER inte bara en av Stockholms allra vackraste naturscenerier utan skänker också sina besökare glädje och gamman i rikt mått. Det senaste sommarprogrammet, "Gamla herrgården", ett lustspel av Oscar Wennersten, är som klipt och skuret för sitt ändamål. Några märkliga litterära förtjänster kan det ej berömma sig av, ej heller någon ursprunglighet, ty handling och figurer ha klara förebilder hos Blanche, Frans Hedberg och Jolin; men författarens goda sceniska blick och muntra replikbehandling ersätter vad som brister i självständighet. Studentföreläsning, lantlig idyll, en jovialisk överläggare med punschfläckarne från Rullans backanaler ännu kvarsittande på rocken, en poetisk guvernant och framför allt en strålande vacker och glad lantbrukardotter, som vrakar greven och tar trädgårdsmästarens student — hur bra gör sig inte det bland susande björkar och glittrande sjö under en blå junihimmel!

De spelande ha ett förträffligt grepp på sina uppgifter och bland dem utmärka sig särskilt fröken Elsa Carlsson som den glada, upptäglustna herrgårdsfröken, en verklig monsterverkstän i sin art. Vidare hr Brunman, vars skinande informator är träffad på kornet, och fröken Elsa Ebbesens dråpligt utformade guvernant. Hr Öberg och fru Lithman som patronen och hans fru gå utmärkt in i ensemblen. Herr Westin är fin och sympatisk i studentens roll och frkn Tekla Sjöblom ger åt trädgårdsmästarens hustru en illusion, som på premiären kom en och annan av publiken att undra om hon ej var en äkta gammal kulla från Dalom.

Sommarens stockholmare göra en förlust, om de ej se Gamla herrgården. ARIEL.

Iduns insamling till en 13:de arbetsstuga i Norrbotten, som enligt redovisning i nr 21 uppgick till 3,314,97 har före 15 juni, då insamlingen avslutats, ökats med följande poster: Kvinna i Skåne kr. 10:—, M. N.—n, Askersund kr. 10:—, H.—a—n, Motala kr. 5:—. Totalsumma kr. 3,339,97, som tillställts Norrbottens landshövding Gösta Malm, Luleå. Idun tackar hjärtligt alla givare, som bidragit till det vackra resultatet.

(Forts. fr. sid. 650.)

Denna fäst — mera medeltidsaktig än de flesta andra kyrkfäster — har, som jag tror använts som motiv av d'Annunzio i "Il trionfo della morte".

Från San Pietro återvände vi en längre men mindre besvärlig väg till Subiaco, njutande i fulla drag kontrasten mellan det brokiga skådespel vi nyss lämnat och den djupa stillheten i det storslagna berglandskapet.

Vi passerade då den trakt dit San Benedetto, (Benedikte av Nursia), Benediktinerordens stiftare, vid 14 års ålder drog sig tillbaka och tillbringade 3 år i en bergsklyfta under böner och kontemplation. Här grundade han sedan — i början av 500-talet ett komplex av 12 kloster, varav nu återstå "Il sacro Speco" och "Santa Scolastica".

FRIDA BILLBERG.

KJOL BLIR ELEGANT
KEMISKT TVÄTTAD
ELLER FÄRGAD HOS
ÖRGRYTE KEMISKA TVÄTT- & FÄRGERI AB + GÖTEBORG

Salubrin vill ingen undvara
som lärt känna
dess goda egenskaper

KANALVÄGEN GÖTEBORG-STOCKHOLM-GÖTEBORG *Härliga*
 STOCKHOLM-JÖNKÖPING-STOCKHOLM *vårturer*

Utmärkt Restauration!

Begär turlista och prospekt från ÅNGF. A.-B. GÖTA KANAL, Göteborg och Stockholm.

Skolresor anordnas!

IDUNS FÖLJETONG.

(Forts. fr. sid. 647.)

hornssultan hunnit börja sin revelj på andra sidan häcken, steg hon upp och började packa, och när Tord kört ut från gården, till den mottagning, han sista fredagen i varje månad höll i en småskola, som var civilisationens utpost mot finnskogen i nordost, begav hon sig fram till bruket och skaffade sig skjuts till middagståget.

Till husets fru lämnade hon ingen förklaring, sade endast att hon nu skulle resa hem, och blev håller inte frågad. Men när hon slutligen kom resklädd ner i förstugan och spände remmarna kring sin koffert, var hennes ansikte så gripande sorgset, att till och med Gabrielle såg det och lät det beveka sig, att ägna henne en serie små omsorger: tvingade henne att dricka en kopp starkt kaffe, hämtade en extra filt till åkdonet och bröt henne de två nyutslagna påskliljorna på mittel-rabatten.

Innan Ester skulle stiga upp i skjutsen, slöt hon plötsligt impulsivt den andra i en häftig onifamning, men hennes armar drogos snabbt tillbaka, då Gabrielle, i full övertygelse att vara god och storslagen halvhögt sade:

»Kom ihåg, kära Ester, att jag hyser inget agg till dig, och att när du insett och ångarat det felaktiga, är du alltid välkommen tillbaka!»

Barnen ville åka med genom allén och flögo som en sparvflock upp, var de kunde få plats. Lilla Anna-Lisa, den enda av dem, som liknade Tord, satt snyftande i Esters knä, och i hennes öra viskade i det hon lyftes ned en bruten röst: »Hälsa pappa, när han kommer hem!»

*

XII. ORKAN OCH LANDSFLYKT.

Det första livstecken, Ester efter sin hemkomst mottog från Österala var — något förr än väntat, själva midsommaraftonen, — ett telegram med underrättelse att en liten flicka lyckligt och väl var född. Hon gick genast och ringde till Falun efter blommor, de vackraste, som kunde skaffas, och sände med dem sina lyckönskningar, men några utförligare meddelanden växlades icke.

Thomas och Gunhild hade för att fira hennes ankomst bjudit en hel skara ungdom till dans på Diamant-gårdens stora, lövade loge, och trots sin sönderslitna sinnesstämning måste hon njuta av det måleriska skådespelet av bygdedräkterna i dans och ackompanjement från fiol och nyckelharpa. När de inbjudna gästerna tagat hem, fortsatte tjänstfolket och deras kamrater och tycktes känna sig helt frigjorda av att ha blivit av med herrskaperna. Mustiga kraftord och visor av allt annat än platoniskt erotiskt innehåll klungo ut ur sommarnatts-kymningen, och då och då försvann ett par av han och hon med armarna lindade om varandras liv uppåt beteshagens busksnår.

Ester satt uppe vid sitt fönster och såg ut över det välbekanta landskapet, hon hörde de frispråkiga visorna och de ömsom djärvt utmanande, ömsom förtroligt låga skratten, men hon drog ej kultursensitivt kronbladen till sig, — förr tänkte hon med något av bitter avund på deras okomplicerade St. Hans-lek. Här stack råheten i ögonen, men vilade dock på fast och fruktbar arbetsjord, vida dugligare till kärnfulla skördar än övermänniskornas lycksalighetsöar av stinkande träskmark.

Hur mycket bättre, tänkte hon i trotsig oförmögenhet, hade inte hennes liv varit, om hon aldrig känt någon annan litteratur än Diamant-Anders postilla, almanackan och Kopparbergs Läns Tidning, — om hon stannat häruppe och mjölkat och spunnit och rävsat hö, och till sist en natt som denna blivit kysst av en kraftfull liesvälgare, en säker fågelskytt och unghästtämjare, för att sedan sätta ungmorsmössan över håret och föda så många barn, som Herren behagade skänka.

Nu låg väl Gabrielle där borta med den lilla nyfödda på armen, de gamla rönnarna stodo säkert i blom och skickade bedövande doftvägor in genom fönstren, och Tord satt på sängkanten, och sade kanske detsamma som den där natten i vår: »Ella, vad dina flåtor äro praktfulla!» Ingen av dem nämnde väl hennes namn, men bägge kände sig lättade över att hon rest och lämnat dem åt sig själva.

Vad det är synd, tänkte Ester vidare, att föräldrar så litet visa sina barn hur de vunno segrarna eller dukade under i nederlagen! Varpå syftade väl deras gode, försynte far då han kallade sig »en orolig fågel», vad hade han provat, medan han ännu levde bland brokiga, knuffande människor, innan kapellpredikantbefattningen i Limungsbyn och samlivet med Diamant-Ingeborg blev honom nog och övernog? Han och ingen annan hade kunnat hjälpa henne genom detta, men var var han nu?

Helt nära på ett sätt kanske, men dock så oändligt, ljuvligt fjärran, det ville hon tro, från den jordiska kärlekens tortyrkammare med alla dess pinoredskap för trötta och värnlösa hjärtan.

(Forts.)

Tveka ej i valet av tvål

utan köp

Gahns Lanoiatvål

Vår mycket omtyckta
"3/4 kg. ask"

Choklad endast
Konfekt 4:70 kr.
Marmelad per ask

till landsorten fraktfritt 5:20 kr. pr. ask rekommenderas.
PERCY F. LUCK & Co

W
B
*
W
B

Beckers

MALTINKTUR OCH MALPAPPER

Osvikliga skyddsmedel
mot mal

De hålla ärligt vad de lova

AKTIEBOLAGET
WILH. BECKER
STOCKHOLM

W
B
*
W
B

KNUTSONS

Specialaffär för
Bäddmöbler och
Sängkläder.

Dalag. 14

Spirella-

Korsetter erhållas hos
Fru ANN-MARIE SEDSTRÖM,
Östermalmgatan 22. A. T. Öst. 57 97.

JAMAICA
BANANER
FRUKT OCH MAT
MEN DE MÅSTE VARA MOGNA

Recept gratis!

Tillskriv

The Banana Company A.-B.

Norrlandsgatan 16 - Stockholm.

Kvinnan på 30 år.

Reflexioner av en förstföderska.

DE SISTA DECENNIERNAS "KVINNA PÅ trettio år" har, som envar vet, en helt annan ställning än de föregående generationernas trettioåringar. Man skulle nästan våga påstå att vår tid upphöjt den trettioåriga på tonåringarnas och tjugåringarnas bekostnad, och att en kvinna både till kropp och själ och klädedräkt numera tillåtes vara ungdomlig, så länge det behagar henne, även med risk att en och annan ej har takt nog att själv märka, när det inte borde behaga henne längre, för att hon — särskilt vad det yttre beträffar — glidit in i ett nytt åldersskikt.

Det är emellertid skönt för oss kvinnor, att tidsandan utvecklats åt det hållet, att vi liksom männen anses vara i vår bästa ålder, medan vi äro kvar på trettioåret. Det går nämligen inte att alltför mycket sätta sig upp emot tidsandan, som t. ex. på åttiotalet förklarade, att en kvinna på tjugå år ej hade rätt att prata eller skratta för barnsligt utan alltid måste komma ihåg, att hon var gammal, helst om hon ännu var ogift. Denna dogm alstrade sällan någon frimodighet utan snarare trots eller försagdhet.

Men hur välvillig tidsandan nu ställer sig emot de trettioåriga — inte minst de ogifta — så kan den inte borttaga eller bortförklara ett faktum, som vetenskapen uppdagat men gärna underlåter att utbasunera: att i och med trettioårsålderns inträdande en gräns obönhörligt överskridits — rollen som förstföderska har därmed betydligt försvärats. Kvinnor, som föda sitt första barn i yngre år, ha större förutsättningar att slippa drägligt undan än den som passerat trettioårsåldern.

Och samtidigt konstaterar vetenskapen, att utvecklingen gått och ytterligare går därhän, att kvinnor, särskilt inom den bildade medelklassen, numera gifta sig så mycket senare än förr, och att förstföderskornas ålder mer och mer visat sig överskrida "den farliga gränsen".

Det kan säkerligen med fog ifrågasättas, om förra generationers kvinnor, som gifte sig så unga och utvecklade, i allmänhet blevo lika lyckliga som vår generation, vilka fått rätten att följa sitt eget hjärtas val och oftast äga bättre förutsättningar att dela mannens intressen. Men kvinnans egen yrkesutbildning och försvårade ekonomiska förhållanden för båda parterna förskjuta i många fall frågan om bildande av ett gemensamt hem och det trots att ett modernt förälskat par i allmänhet har mindre pretentioner än forna tiders beträffande våningens storlek, tjänarinnor och dylikt. Och medant tiden går, passerar kanske kvinnan omärkligt men obönhörligt den gräns — trettioårsåldern — på vars andra sida, enligt mänsklig klokskap och erfarenhet, det väntar henne — om hon skall få känna moderskapets glädje — en barnsnöd, oändligt mycket svårare och till utgången ovissare än om lyckan lett emot henne vid ett tidigare skede. Här ser man än en gång, hur naturen skänker med ena handen och med den andra tager lika mycket tillbaka: ju större lycka, dess större offer.

Härmed är icke sagt, det väl envar förstår, som något sysslat med detta problem, att alla under trettio år ha att glädja sig åt en "lätt" första barnsäng, och alla över denna ålder böra frukta sin första som något fasansfullt. Varje förstföderska, hon må vara ung eller gammal, stark eller klen, är underkastad ett experiment. Så mycket lär emellertid vara säkert, att den trettioåriga förstföderskan haft betydligt lättnad att vänta, om hon framfött sitt första barn vid yngre år.

Hur olika barnsnöd vi kvinnor emellertid ha att genomgå — i två punkter äro vi dock alla lika och jämställda inför Vår Herre: vi måste ensamma igenom och tvärs igenom det som tilldelats oss som förstföderskor, (så föga verklig lindring finnes att få, medan kampen pågår, att pengar eller om vård här egentligen ha relativt litet att betyda, om de än kunna vara av vikt för efterförloppet), och vi äro alla underkastade samma stora barmhärtighet, när allt är över, och *glömskan* kommer.

Det finns väl ingen kvinna, som icke tänkt, medan plågorna pågå: Hur vågade jag mig in i detta? Så länge jag lever, vågar jag det aldrig mera. I de ögonblicken förnekar hennes hjärta all den lycka äktenskapet och moderskapet kanske skänkt henne med fulla händer. Men sedan — — — Redan Skriften säger ju: "Då kvinnan föder barn, har hon bedrövelse, ty hennes stund är kommen. Men när hon haver fött barnet, kommer hon sin bedrövelse icke mer ihåg, ty hon glädes, att människan är född till världen." — Men det barmhärtigaste av allt är, att även om barnet skulle dö i den stund det födes till världen, glömmen modern — glömmen plågorna, — glömmen hela förloppet, endast allt är överståndet och hon kan stödja på de svaga benen igen. Tacksamheten över att känna, hur livet ånyo fyller hennes kropp, som nyss låg så sönderslagen, tacksamheten över vad livet sparat åt henne — mannen — hemmet — arbetet, som hon längtar efter, räcker glömskan handen och hjälper henne över det som för en oprövad kan synas omöjligt att övervinna. Längtan efter barn kanske varken glömskan eller tacksamheten kunna döva, men sedan plågor-

- Steinway & Sons -

Lundholms
Pianomagasin

Stockholm
Jakobsgatan 39

Göteborg Malmö

SINGER
HEMMETS SYTTASKIN

Idealet för huden:

ERASMIC
PEERLESS TVÅL

Förskönande och uppfriskande.

Kalmar Vapen,
Högsta kvalitet kärmjöl
Kalmar Ångkvarns A.-B.

PHOSPHO-ENERGON

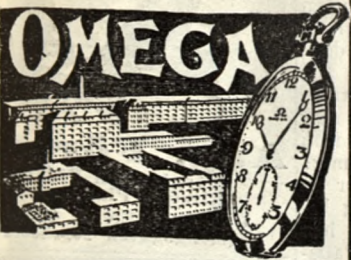
PILLER

FÖRORDAS AV LÄKARE

"Vid allmän svaghet,
nervositet, överansträngning
och sömnlöshet."

SÄLLES ENDAST I APOTEK

A.-B. PHARMACIA, STOCKHOLM

Världsmärket bland fickur.
6,000,000 Omega-ur i bruk.

Ny koralbok

för skolor och hem

Tvårförmat 17x26 cm.

Innehåller i ett band samtliga koraler till såväl *Svenska Psalmboken* som *Nya Psalmer* under resp. huvudpsalms nummer. Första versens text av huvudpsalmen är inlagd i melodisystemet. Uppslagan, som redigerats av Musikdirektör *Otto Olsson*, ledamot av Koralnämnden, innehåller även utförliga noter om koralmelodiernas ursprung samt meterklassstabeller.

Koralboken framträder i synnerligen värdad utstyrelse och betingar ett pris av endast 6 kr. för klotband och 12 kr. för skinnband.

I alla boklädor.

**Svenska Kyrkans
Diakonistyrelsens Bokförlag**
STOCKHOLM

Begär "HEM-FÄRGKARTAN".
NADCO Billigast.
Är överlägsen färgstyrka.
Säkrast. Tvättäkta.
Otvättar samtidigt med färgningen.
Hos Färg- & Kem.-handl. eller dir. från A.-B. Nadco, Göteborg.

STÅLRASMUSDRASSEN IDEAL
Hygienisk - Billig - Hållbar
Prislista gratis och franko
Obs.! Reducerade priser fr. 1 mars i år.
AKTIEBOLAGET RESAR
Tel. 780 Karlstad Tel. 780

KOCKUMS
Emaljerade Grytor
särskast och vackrast.
STOCKHOLM Försäljnings- GÖTEBORG
DROTTNINGGÅTAN 27 MAGASINSGÅTAN 23
KOCKUMS JERNVERK, KALLINGE

na väl blivit glömda, ler hon i hoppet att "nästa gång" få denna längtan uppfylld. Sådana äro nu en gång vi kvinnor, och vi ändra oss icke. Männen må förebrå oss, hur mycket de vilja, att ingen av oss förmått tjäna vetenskapen genom att analysera en förlösning med kall och klar hjärna. Naturen har för alla tider omöjliggjort detta — i sin stora barmhärtighet — genom att skänka oss glömskan.
S. H.

Vardagsbrev från Paris.

(Forts. fr. sid. 644.)

sängkläder och bäddade sig på golvet utanför hans rum — för att han inte skulle känna sig så ensam!

Den »lilla» bourgeoisens kvinnor, ser man däremot över allt. Det är hon som uppfyller Paris — och hon syns kanske mera nu efter kriget, för att en annan klass kvinnor — gatans, student- och artistkvarterens — betydligt har minskats. Det är hon som trälrar för familjens bestånd som mannens kamrat och vederlike. Hon sitter bak varje disk, fet eller mager, men mestadels fet, målad eller omålad, gammal eller ung — och räknar pengar. Det är hennes arbete och kanske också hennes liv. Och inte bara hennes utan kanske även alla hennes medsystras. Ty det är kanske inte helt överdrift, att säga att ingen kvinnas hjärta står guldet så nära — som parisiskans.

Men det finns andra kvinnor, många, många andra. Den stora skådespelerskan — hon som är förebilden för den franska romanhjältinnan, hon som sitter på världens mest heta och instängda teaterparkett svept i tunga pälsverk om något litet tyll med annat tyll inunder — ty nu har vi empire-luftigheten åter tillbaka. Och aristokratiens damer, som ingen människa sett, men om vilka det nu liksom alltid berättas en mängd underbara sägner om jazz och stapp — och shimmy och äventyr. Och så den unga flickan, som inte alls mera vill bli följd av sin amma eller mamma när hon går ut på gatan, som förr i världen, utan helt lugnt säger ifrån: men vad tänker ni på? Jag har ju gått genom tyskarnas läger, jag kan väl gå hem längs en fredlig gata!! Och så är det den lilla modellen, som är sig evigt lik och den omålade målarninnan, som har nog sinne för vad naturen skapat skönt för att inte tota till sitt eget ansikte! Och så studentskorna, som nu äntligen blivit kamrater med sina kamrater och som gärna överdriva detta kamratskap med ett kortklippt kokett polkahår och en avsiktligt manlig och minst lika avsiktligt elegant skuren dress eller »costume-tailleur» — ett emancipationstecken som kanske i krigets och viljedyrkans tidevarv har djupare psykologiska rötter och en reellare bas än hos 70- och 80-talets jungfruliga och rörande kvinnosakskvinnor. Ja — och många, många andra —. Ty i kvinnornas stad måste kvinnan yppa oändliga variationer och uppenbarelser.

ALMA SÖDERHJELM.

Amerikanska småbarnsbyxor.

Bilden visar ett par amerikanska småbarnsbyxor, praktiska och lättsydda. Mönstret har ställts till Iduns förfogande av fru B. Lidbeck och kan erhållas mot insändande av 60 öre i frimärken till Iduns Mönsteravdelning, Iduns Redaktion, Stockholm.

Då alla husmödrar erkänna att
ZENITH'S EXTRA VÄXT

förtjänar hedersplatsen som
finaste hushållsmör bör
det aldrig saknas i något hem.

Litterär nyhet av rang:

Horace Annesley Vachell

FISH PINGLE

En berättelse om det engelska herrgårdslivet

P. A. NORSTEDT & SÖNERS FÖRLAG - STOCKHOLM

Filtar beställas eller köpas billigast fr. oss. Begär vår illustr. priskur.
Arvika Spinneri o. Vävnadsaffär,
Oxtorgsgatan 9 A - Stockholm

Goldwyn 60
TAND-CRÈME öre

Tråkiga gäster

bli glada och trevliga om de bjudas på
Tomtens LATMANSKAKOR

Av ett paket bakas på en kvart
18 stycken utmärkt trevliga kakor.

Förtjusande nyhet. Fås överallt.

N I N O
Oat-meal

*Ninon är
hudcremen
par preference*

HYLIN & CO F. A. B.
STOCKHOLM

KRYMPER
EJ YLLE

MERKURTVÄL
VIOLA
GÖTEBORG

Kejsar-Borax

Det bästa toaletmedlet.

Holvich Mack Nachf., Utm & D.

Vårt kaffe

oöverträffat i härlig arom, drygt och billigt, säljes genom våra ombud eller mot postförskott om 4½ kg. direkt från oss.

N: r 1 pr kg. 4: 50.
N: r 2 pr kg. 4: —.
N: r 3 pr kg. 3: 50.
N: r 4 pr kg. 3: —.

A/B SVENSKA KAFFEROSTERIET,
TJÖRNARP. Tel. 18.

Klarhet

i hyn vinnes vid ständigt bruk av YVY-tvålen, och ihärdigheten krönes med bestående skönhet.

YVY-tvålen säljes över hela landet.

Yvy-tvålfabriken, Ystad.

1/2 Kg.

EXTRA VÄXT

Margarin

A. B. AGRAR MARGARINFABRIK, STOCKHOLM

Kläderna och — min man.

Käseri av Fru Boj.

Jag vet inte varför jag bryr mig så mycket om vad Åke tycker om mina kläder. Men det gör jag, fast jag gång på gång sett, att han inte har något sinne för kläder, när det gäller kvinnor. Det tycks vara bestämt av ödet, att han alltid skall säga något gallet, då jag kommer instoltserande i något nytt. Jag vet på förhand, att han kommer att säga något som irriterar mig, men varje gång hoppas jag det bästa och frågar honom om hans åsikt. Det är för tokigt!

Häromdagen kom jag in med ett paket i högsta hugg och kände mig på strålande humör, fast mina ben värkte och jag hade en sådan där O-Gud-den-som-hade-en-kopp-kaffe-känsla. Jag hade kommit över en klänning i en liten bod, som skulle flytta till större lokaler eller som skulle upphöra eller något i den vägen. Den var av livs levande charmeuse — i guldbrunnt — jag läste häromdagen i Vogue, att guldfärg var det allra nyaste — och den kostade bara 59:90. Jag fick se den i fönstret, störtade in och provade den.

— Den är alldeles som sydd åt damen, — sade flickan som provade.

Och det hade hon rätt i. Midjan satt där den skulle, ärmarna voro lagom långa och längden lagom. Jag var överförtjust och köpte den. Och jag hoppades Åke skulle tycka om mig i den. (Lägg märke till denna finess: jag hoppades inte Åke skulle tycka om den men att han skulle tycka om mig i den — det är en himmelsvid skillnad).

Jag satte på mig den gyllene skruden — trött som jag var — och satte mig att vänta på Åke. Han kom. Jag irrade beskäftigt omkring och väntade på ett entusiastiskt rop: Älskade Boj, en sådan underbar klänning!

Men han sade aldrig muck. Han hade inte märkt någonting. Jag höll mig tyst så länge jag kunde och sedan sade jag så nonchalant som möjligt:

— Vad tycker du om min nya klänning?

— Är den ny? sade Åke. Jag kände, att jag började bli het. — Naturligtvis är den ny, sade jag. Syns inte det? Jag fick den billigt. Gissa hur mycket jag gett för den. Den var alldeles märkvärdigt billig. — Det är riktig charmeuse. Känn så mjuk den är!

— Ja, sade Åke och kände lydigt på tyget. Vad har du gett? Låt mig se, trettio kronor.

Ah! Det är väl Åke upp i dagen!

Han gissar alltid sådana där löjliga priser. Han har inte en idé om vad en klänning kostar. Han tror man får dem för en tjufemöring.

Men Åke är alldeles oberäknelig. Han gick med mig en dag då jag skulle köpa en hatt. Jag provade en, och den var som en dröm. Så frågade jag efter priset och satte den tillbaka på hattpinnen, mildt men bestämt. Om Åke trodde, att jag fick en charmeuseklänning för trettio kronor, skulle han falla i små högar, om jag betalade sextio kronor för en hatt.

— Vad är det för fel med den där? frågade han när jag satte bort sextiokronorsdrömmen.

— Priset! sade jag stoiskt.

— Men den klädde dig, sade Åke.

— Som en dröm, sade jag.

— Vad kostar den? frågade min gode make.

— Sextio! Det är gräsligt dyrt.

— Prat! sade Åke. Inte för en sådan hatt! Ta den! Du skall få någonting extra vackert till den!

Det är Åke upp i dagen!

Faktum är att Åke inte betraktar mina kläder från prisets synpunkt. Han ser dem bara från en enda synpunkt: klä de mig?

Om jag hade kommit över en klänning av säckväv och jag behagade komma i den, skulle han föredra den framför en Paristolett, som han inte tyckte om.

Och i det fallet är Åke klokare än jag. Jag brukar längta efter en klänning bara för att priset är högre än jag törs betala. Och jag vet att jag förtänt en hatt, som jag såg rätt söt ut i, bara därför att den kostade 25 kronor!

Jag bekände det för Åke en gång.

Det är väl kvinnan upp i dagen! sade Åke.

LÄSARINNORNAS SPALT

FRÅGOR.

Var, helst i södra Sverige, kan en amatörbokbindare få böcker förgylla verkligt förstklassigt? Kan man också få guldsnitt? Bli det dyrbart? *Bokmal.*

Kan någon av Iduns läsare lämna upplysning om, varifrån man kan få de bästa och starkaste ortopediska bandager? Till följd av barnförlämnung måste jag nämligen ha bandage om hela ena benet. Jag har hört sägas, att i Danmark skulle tillverkas bättre bandager än i Sverige. Undrar, om så är förhållandet? Vore mycket tacksam för upplysning om en eller flera adresser på institut, där sådana tillverkas.

"Lärlarinna".
Jag vore tacksam för upplysning om något sjukhem eller skola finnes, varest man kan få vård för ett barn, som lider av epileptiska anfall och visar tendens till att bli självsvåldig. Är någon viss ålder bestämd för intagning i sådan anstalt? Någon viss tid? Är sådan anstalt statsunderstödd, och vilka event. avgifter skola erläggas.

Bekymrad mor.

SVAR.

Svar till "Dolores". Svenskt pensionat finnes ej på Madeira, ej heller reder man sig någonstans med svenska språket, lika litet som med spanska, ty där talas portugisiska. Däremot klarar man sig gott med engelska. Myntet portugisiskt, bäst taga med engelska penningar och växla dem hos Reid Castro. Reids hotel är störst och dyrast, Atlantic trefligt och mycket vackert beläget. Bella Vista och Savoy likaså, prisen i svenskt mynt i ett för allt omkr. 12 kr. pr dag. Nere i staden mindre trefligt, men billigare. Vid längre vistelse kan man hyra en "Quinta", en villa med trädgård, av vilka finnas många till varierande pris.

FRÅGOR OCH SVAR

Fråga. 1) Var i vårt land finns någon god, praktisk skola, där en ung, något sinnesslö man skulle kunna få undervisning i vanliga skolämnen samt i något yrke? Genom vanvård efter föräldrarnas död har han glömt bort de kunskaper i räkning och skrivning, som inhämtades under de första skolåren. Då nu ett arv tillfallit honom, och han själv såsom myndig kommer att få hand om det, önskar han mycket ivrigt att få lära något, så att han kan sköta

Aug. Förster
Flyglar och Planlon
Hirschs Planomagasin.
CEDERGREN & MÖLLER
Regeringsgatan 26, Stockholm

MAZETTIS
CHOKOLADER
Överdådigt delikata

BRIO
MOTORN

Den vibrationsfria, encylindriga

Lättstartad, driftsäker, stark, tystgående och billig i driften.
Återförsäljare antagas.

AKTIEBOLAGET BRIO-MOTOR
SUNDBYBERG

VIKING

GULDPLATERADE
UR-KEDJOR
VARANTIGAST SMÅFULLAST
BILLIGAST

I parti hos Sveriges Urmakare A.-B., Sthlm.

SOLO-KAFFE
A. B. MALMÖ
KAFFEKOMPANI
KA DET BÄSTA
JAVAKAFFE

Flaggan i topp!

Vid behov av flaggor begär vår priskurant och prov å duk.
Vi tillverka YLLEFLAGGOR av prima kronduk "STORMFLAGG" av bomullsduk med tvinnad varp och "PRIMAFLAGGOR", starka och prisbilliga.

Vårt fabrikt tvenne gånger prisbelönt. Alla färger äkta och mätten lagenliga. OBS! Priserna betydligt lägre än i fjol.

EKELÖF & SVENSSONS flaggfabrik
Karlstad 4.

Stort urval

av barnsängar, turistsängar, madrasser, täcken, filtar, mattor, gardiner.
Billiga priser.

ADOLF PEHRSON
NYBROGATAN 34
Stockholm. A. T. Öst. 3674

Även
den finaste spets
tvättas utan risk och utan besvär
med
TRITON TVÄTTPULVER

Tag det rätta
— tag Cloetta!

NU KOMMER FRÄMMANDE;
Kära, gamla vänner, som man ser med glädje. Naturligtvis måste det vara dessert till middagen. Men varifrån i hast ta den? Besöket kom ju så oväntat. Då äro CLOETTAS PRALINÉ À LA Russe av oskattbart värde. Dessa praliner ge redan genom sitt läckra utseende en antydning om den ytterst delikata smaken och prisas allmänt som en utsökt dessert efter en god middag.

Cloetta

PIX-pojken på äventyr.

Ja, faderväll, du kära hembygdsstrand.
En tröst, att PIX man får i alla land.

Askar 50 öre, påsar 25 öre.

Gyllenhammars

**HAFRE
MUST**

äter jag

ANTIEBOLAGET GÖTEBORGS
RIS- och VALSKVARN GÖTEBORG
GYLLENHAMMARSSTYCKET